

*«Κείμενα εικαστικά»,
αφηγήσεις εν χώρῳ*

Τάσος Μαδαμόπουλος

Πρόγραμμα εκδήλωσης εγκαινίων

Ο λόγος για την εικόνα

Κείμενα για τις εικαστικές τέχνες και τον εικαστικό

Επιλογή και προσαρμογή: Τ. Μαδαμόπουλος

Διαβάζουν: Οι ηθοποιοί του Θεάτρου Ελεύθερης Έκφραση
Μ. Ιγγλέση, Γ. Τσιώμου, Ε. Κισκήρα, Γ. Εμμανουήλ
και η φιλόλογος Μ. Κουλάκου.

Τα κείμενα

1 μέρος

- Λεονάρντο ντα Βίντσι: Η θέση της ζωγραφικής στο σύστημα των Ελευθέρων Τεχνών
- Honoré de Balzac: Το άγνωστο αριστούργημα (Μεταφρ. Κ. Δημητριάδη)
- Κ.Π. Καβάφης: Ζωγραφισμένα και Λάνη Τάφος
- Virginia Woolf: Πίνακες (μεταφρ. Αργυρώ Μάντογλου)
- Βερονίκη Δαλακούρα: Ο πίνακας του Χόντλερ.

2 μέρος

- Πάουλ Κλέε: Απόσπασμα από μια διάλεξη του 1924
- Γιώργος Μουρέλος: Σχόλια στον πίνακα του Βαν Γκόγκ «Η εκκλησία της Οβέρ» από τα «Θέματα αισθητικής και φιλοσοφίας της Τέχνης».
- Βερονίκη Δαλακούρα: Ο πίνακας του Χόντλερ.

Η μουσική πλαισίωση

Παίζουν και τραγουδούν μαθητές και μαθήτριες των Εκπαιδευτηρίων Νέα Γενιά Ζηρίδη με την καθοδήγηση της μουσικού Άντας Κωβαίου.

«**Η Μουσική**», το πρώτο τραγούδι, δικαιολογεί την παρουσία χορωδίας σε μια αίθουσα τέχνης. Χρώματα εκπέμπει και η μουσική, χρώματα που όμως τα ακούμε. Μήπως δεν αναδύονται και μελωδίες από τις μορφές και τα χρώματα των εικαστικών συνθέσεων;

Το τραγούδι «**Η σωτηρία της ψυχής**» παραπέμπει ευθέως και αμέσως στη σειρά έργων μου που φέρει τον πολύσημο τίτλο «**Σώστε τις ψυχές**».

Το τραγούδι του Σαββόπουλου «**Τι έπαιξα στο Λαύριο**» επιλέχτηκε για τον ταιριαστό στην περίπτωσή μου στίχο «Ο χρόνος ο αληθινός είναι ο γιος μου ο μεγάλος κι ο μικρός». Όχι βέβαια μόνο γιατί τα σφριγηλά σώματα των τέκνων αποζημιώνουν κατά κάποιο τρόπο το μεσήλικα πατέρα και υπερβαίνει τη φθορά του, αλλά και γιατί ο καλλιτέχνης υπερβαίνει το χρόνο, όταν ποιεί το έργο, που είναι ωστόσο «Κλειψίχρονο» και αυτό καθώς τα τέκνα του.

Σε μουσική του Σπανουδάκη προσαρμόστηκαν στίχοι που προέκυψαν από το κείμενό μου «Τα τάματα». «**Ο κλέφτης των εικόνων**» είναι ένα έργο και ένα τραγούδι που αισθητοποιεί την κλοπή, την οικειοποίηση, την αρπαγή τριμμάτων μιας άλλης ζωής, με άλλα λόγια την πιο συνηθισμένη αφόρμηση για δημιουργία έργου τέχνης.

Τέλος, «**Ο προσκυνητής**» με τον παρακινητικό και ευχετικό στίχο «Ψυχή μου πάντα να κυλάς» διακηρύσσει την υπέρτατη αξία της κίνησης, που είναι η ίδια η ζωή στην καλύτερα βέβαια εκδοχή της, και της οποίας η απόδοση παραμένει ως ένας από τους σταθερούς ευσεβείς πόθους των ζωγράφων αλλά και η μεγίστη δοκιμασία τους.

Τ. Μαδαμόπουλος

